

Onvoorwaardelijk

Anouska van de Stolpe

© 2023 A. van de Stolpe / Uitgeverij U2pi

Titel: Onvoorwaardelijk

Auteur: Anouska van de Stolpe

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeverij2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 963 4

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de fantasie van de schrijver of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of achtergronden berust op zuiver toeval.

Als een mens met zekerheden zal beginnen,
zal hij in twijfels eindigen, maar als hij met twijfels zal beginnen,
dan zal hij in zekerheden eindigen.

- Francis Bacon

Proloog

9 augustus 2018

De Padualaan was volkomen verlaten, op een enkele auto na. Het was een taxi en hij reed in de richting van het UMC een paar honderd meter verderop. Er stapte een frêle vrouw in avondkleding uit. Het was Maud. Ze bleef staan en glimlachte. Haar gedrag had iets warmes en hartelijks. Jet stook de straat over, naar haar toe. Maud bleef met een kokette en uitnodigende blik staan om haar te zien naderen. ‘Je bent alleen,’ zei ze.

Maud ving haar met beide armen op. ‘Waarom ga je niet met me mee?’

‘Waar ga je heen?’ vroeg ze aarzelend.

‘Naar school.’

‘Komen de anderen ook?’

‘Ik denk het wel.’ Maud trok haar mee door de straat, Jet had een gevoel van gewichtsloosheid, alsof ze niet echt op beide voeten liep. Maud deed de deur van de school open. Jet volgde nieuwsgierig, terwijl ze probeerde te bedenken wat ze voor haar in petto had. Ze stapten de lift in en bij iedere verdieping die ze hoger kwamen, steeg het gevoel dat er iets op til was. Uit haar ooghoek zag ze dat Maud naar haar zwarte panty keek. Hoog sprong haar hart op, ze herkende die blik.

De liftdeur ging open. Ze waren op de vijfde etage. Op de gang keek Jet verbaasd om zich heen. Er klopte iets niet met de kleuren van de muren. Normaal waren ze lichtblauw, nu hadden ze een beige kleur. De deur van lokaal 23 was ook anders. Ze miste het kleine bovenraampje waar ze altijd doorheen keek, nu stond ze voor een egale grijze deur. Ze probeerde iets te zeggen, er kwam geen geluid uit haar mond. Zachtjes werd ze naar binnen geduwd. Ze bevond zich in een kantoor en werd omringd door computers, en moderne eigentijdse meubelen en apparatuur.

‘Hé daar, jou moet ik net hebben!’ zei iemand. Ze draaide zich om en zag de directeur die haar over zijn leesbril aankeek. ‘Weet je wel waarom je hier bent? Dit is de directiekamer.’

‘Is dit niet ons leslokaal?’

‘Grote goden, Jet! Heeft niemand je dan iets verteld? Er is werk aan de winkel. Moet je deze dossiers zien. Je hebt geen idee wat je allemaal hebt aangericht! Wat je óns hebt aangedaan.’ Hij schudde bedenkelijk zijn hoofd. Uit zijn woorden maakte Jet op dat het een nogal ernstig feit betrof en zij er niet makkelijk vanaf zou komen. Geschokt keek ze om zich heen, Maud bleek ineens in geen velden of wegen te bekennen. Plotseling werd haar aandacht getrokken door een groep wezens die haar vanaf een afstand bestudeerden. Ontzet staarde ze hen aan. Wat waren dit voor wezens en welke bedoeling hadden ze? Doodsbenauwd deed ze een stap achterwaarts.

‘Hier blijven!’ zei de directeur, ‘er is vast een reden dat je dit moet zien.’ Hij maakte een gebaar naar de wezens. In eerste instantie bemerkte Jet weinig. Toch was er iets. Ze bespeurde het aan de manier waarop met elkaar werd gecommuniceerd. Er werd aanhoudend gelispeld.

Ze deed haar best om het te volgen en merkte dat ze hen niet kon verstaan. Het gelispel werd luider en ze kon geen antwoord geven.

‘Wat zijn die daar aan het smiespelen,’ vroeg ze boos aan de directeur. ‘Ja, mensen doen dit graag, en zeker als iemand een innige band heeft met een van onze docentes, zoals jij.’

‘Waarom ben ik de enige die dat gevoel durft te laten zien?’ riep Jet gefrustreerd terug.

Ineens was hij verdwenen. Hoe ze ook keek, ze stond daar helemaal alleen te midden van vreemde wezens die haar iets duidelijk probeerden te maken.

Eén enkele persoon maakte zich van hen los, iemand die haar vaag bekend voorkwam. Na een moment van concentratie realiseerde ze zich dat het Theo was. Hij stond op nog geen halve meter afstand voor haar, en zei: ‘Niet opgeven, Jet!’

Hoe was het mogelijk dat ze hem kon verstaan? Ze probeerde in zijn

energieveld te komen, bij iedere beweging leek hij kleiner te worden totdat hij verdween.

Angst overviel haar, waarom bevond ze zich op deze rare plek waar ze zich niet thuis voelde, en waarom was ze hiernaartoe gebracht? En waar voor de drommel hing Maud uit? Ze deed haar mond open om te roepen, er kwam geen geluid uit. Wild sloeg ze om zich heen, op een of andere manier besepte ze door haar angst heen dat het een boze droom betrof waar ze zich in bevond, toch lukte het haar niet om wakker te worden. Ze schreeuwde uit alle macht om hulp, plotse-ling begon alles om haar heen te draaien. Steeds sneller draaide ze in het rond, alsof ze in een draaimolen zat. Toen ze tot stilstand kwam, stond Maud naast haar. Verontwaardigd vroeg ze: 'Waar was je nou, je hebt me toch meegenomen hiernaartoe?'

Maud keerde zich naar haar om en zweeg.

'Wat doe ik hier eigenlijk?' vroeg Jet weer. 'Is er een reden voor?'

Maud trok haar wenkbrauwen op, en haar stem met het specifieke Engelse dialect ging wat naar beneden. 'Ja, en nu gaan we orde op zaken stellen. Je hebt me genoeg last bezorgd.'

'Last?' Ze keek omhoog en probeerde haar gezichtsuitdrukking te zien.

In tegenstelling tot zonet, zag ze er vastberaden uit. Haar trekken vertoonden een zekerheid die ze nog niet eerder tot uitdrukking had gebracht.

'Denk je soms...?' Jet stakte, kon geen woord meer uitbrengen.

'Durf je niet?'

Maud wierp haar een blik toe die ze maar al te goed kende, en liever uit de weg ging. Het enige goede aan deze blik was, dat hij haar soms hielp om tot een besluit te komen. Was ze maar niet zo gruwelijk onzeker en halfslachtig.

En juist nu ze voor deze beslissing stond was ze niet in staat om de gevoelens diep in haar binnenste te beantwoorden, wat Maud zo meedogenloos van haar verlangde.

Droefenis overmande haar en het lukte haar niet de woorden te zeg- gen die ze voor haar in petto had, enkel een gefluister waardoor haar

frustratie nog groter werd.

Ze was zich ervan bewust dat het pure angst was waardoor haar keel leek te zijn dichtgesnoerd, en met alle macht lukte het haar eindelijk iets te zeggen: 'Ik wil dat je me nog wat tijd geeft.'

'Tijd? Wat is tijd? Die heb je ruimschoots gekregen. Met wachten verdoe je je leven. Het is tijd om je koudwatervrees te overwinnen en gewoon ervoor te gaan.'

In opperste staat van vervoering streek ze over haar lichaam en Jet bemerkte dat ze haar jurk had omgewisseld voor een andere. Die was een stuk extravaganter dan de jurk die ze net droeg. Ze had glitter op glitter, het moest een zware jurk zijn, en vreemd eigenlijk, ze droeg anders nooit een jurk, en ook nooit een panty.

In plaats daarvan moest zij die altijd van haar dragen, onder een zwart kokerrokje.

Ze kreunde. Dat gevoel wanneer ze zich volledig overgaf aan haar handen.

Dat gevoel en die trilling die al maandenlang zowel voor last als plezier zorgden.

Een behaaglijke gloed stroomde door haar lichaam. Maud was haar heel dicht genaderd, rigoureuus richtte ze haar blik op haar pantalon en ongeduldig pakte ze de stof vast en trok de broekspijp wat omhoog. Vreemd genoeg strookte de vraag die vervolgens uit haar mond kwam, totaal niet met haar handelen: 'Zoek je wel hulp als je dat nodig hebt?'

'Hulp?' In verwarring gebracht keek ze haar een poosje aan. Wat raar om ineens over te stappen op gevoelszaken. Zou ze weten van haar angst? Ze huiverde. Maud had een bloedhekel aan twijfelaars, en zij was er zo een. Half verscheurd riep ze: 'Ik weet hoe ik in elkaar steek, niemand kan me helpen. Ik moet in het reine zien te komen met het feit dat ik Wybe verlaat.'

Eindelijk een bevestigend antwoord! Maud keek haar aan alsof niets en niemand haar kon tegenhouden. 'Kom hier, *naughty girl!*'

'Wacht!' riep Jet. 'Je kan het niet maken om hier...'

Maud liet haar niet verder uitspreken. Ze legde haar hand op haar

linkerknie en langzaam liet ze haar hand omhoog glijden en omvatte haar bikinibroekje. *'Don't worry darling,* de school is helemaal leeg. We zijn alleen.' Brutaal ging haar hand verder omhoog.

'Nee...'. Jet deinsde achteruit. 'Alles wat hier gebeurt is fout. Je bent verkeerd bezig. Iedereen kan ons zien.'

Maud greep haar onzacht bij de arm en hield haar een poosje stevig vast, daarna verslaptte haar greep, machteloos moest Jet toezien dat ze van elkaar werden losgekoppeld. Ze gleed een gat in en tegelijkertijd kwam er een ongelooflijk vredig gevoel over haar.

Ze werd opgevangen, alsof ze op een zachte matras viel, hij leek geheel uit veren te bestaan. Plotseling werd haar blik getroffen door haar omgeving. Een woordloze kreet ontsnapte uit haar mond.

Die kl ur! Die mengeling van groen en blauw.

Nee, geen geel en ook geen paarsrood.

Zelfs niet de purperkleuren van de bougainville.

Alleen blauw. Niet eens het blauw van de Britse vlag, zelfs niet de helblauwe sokken van Maud. Een andere kleur blauw. Fluoriet. Met een lichtpuntje groen. D at blauw.

H e, waarom die verkleuring ineens? Dat akelige grijs...

Wat gebeurde er...? Tot hier en niet verder!

Ze stond op het punt te roepen dat het moest stoppen, dat ze het wilde vasthouden, opeens was er niets meer...

Maandag 19 maart

De wekkerradio zoemt. Jet knipt het nachtlampje aan. Tien over zeven.

Ze draait haar gezicht naar Wybe, die op zijn linkerkant ligt en zachtjes snurkt. Ze laat de wekker doorratelen, in de hoop dat hij uit zichzelf ontwaakt. Bij hem is dat echter niet het geval. Wanneer ze hem een por geeft, reageert hij met een zuchtend gebrom en snurkt gewoon weer verder. Ze stapt uit bed en trekt rigoureuus de gordijnen open. Wybe ontwaakt na enkele seconden. 'Hmm...'. Het binnenvallend daglicht. Dat is zowel ontluisterend als irritant. Hij sluit zijn ogen en met een nijdig gegrom kruipt hij weg onder het dekbed. Het voorkomt niet die herrie vlak naast zijn hoofd. Het gezoem van de wekkerradio gaat door merg en been. Demonstratief blijft hij met zijn hoofd onder de dekens liggen. Wat is dat toch met dat vroege opstaan. Kan het niet wat ingetogener? Waarom gunt Jet hem niet rustig de tijd om op gang te komen? Hij moet eerst bijkomen, snap dat dan!

Nee, dat snapt ze niet, althans niet nu.

Het is haar taak om hem te wekken, of in ieder geval een poging te wagen.

Soms lukt het, een andere keer weer niet zoals nu. Daarom is ze ook niet van plan om het geluid van de wekker af te zetten en ze sloft weg richting de badkamer. Hij rolt naar de andere kant van het bed en tast naar de buzzer. Het geluid stopt eindelijk.

Hij gaat weer liggen. Vanuit zijn bed hoort hij het doortrekken van het toilet, geschuif van het krukje, daarna douchegeluiden. Langzaam komt zijn bewustzijn op gang. Welke dag is het vandaag?

Oh ja... maandag. Boodschappendag. Met alle soorten van genoeg. Hij heeft een aanbieding in de Allerhande gezien. Wat was het nou ook alweer? Het was iets met vis, achterin in de schappen te vinden. Of toch niet? Nee, daar ligt het niet. Daar liggen toch de vleeswaren? Waar dan wel? God, Jezus, wat werkt alles traag vanmorgen.

Ze verschijnt weer in de slaapkamer. Hij lijkt weer in slaap gevallen te zijn. Ze trekt het dekbed van zijn hoofd af en aait zijn gezicht met de rug van haar hand. Hij ruikt een verfijnde, fris zachte geur.

‘Hé, Wybe...!’

‘Ja... ja...’ Amechtig komt hij overeind en rekt zich slaapdrongen uit. ‘Ik ga alvast aan tafel.’

‘Ja!’ Hij wacht nog enkele seconden en trekt zijn pyjamabroek omhoog. Daarna stapt hij in zijn sloffen en loopt naar de trap, waar de traplift hem naar beneden brengt.

En dan schiet het hem plotseling te binnen. Zijn hart begint opgewonden te roffelen. Die mooie garnalenaanbieding, heeft hij zien staan. Die mooie garnalenaanbieding met cocktailsaus.

Na een snel ontbijt onderwerpt Jet de badkamer aan een inspectie. Is de vloer droog? Ligt de badhanddoek op het douchematje? Hangen er twee over een rekje? Wybes ondergoed; ligt dat op een kruk naast de stoel? Deze volgorde is voor hem het gemakkelijkst. Een vaste plek is bepalend voor het welslagen van het doucheritueel. In de slaapkamer treuzelt ze. Zijn joggingbroek ligt op het bed. Sokken en een poloshirt ernaast. Verder nog iets? Heeft ze iets gemist? Moet ze hem erop wijzen dat hij zijn telefoon niet ergens moet laten rondslingeren? Ze vreest zijn weerwoord. Zoiets gebeurt een hoogst enkele keer en meestal weet hij hem later terug te vinden. Schiet nu op, spoort ze zichzelf aan. Alles ligt nu toch voor hem klaar?

Dit is geen dag als andere. Dit is de dag dat ze hem alleen laat. En daarom is ze opgelucht wanneer ze hem beneden aan de keukentafel

ziet zitten. Daar kan hij zelf zijn eigen tempo bepalen. Krantje erbij, kop koffie ernaast. Voetbaluitslagen lezen. Opgetogen of zich verbij-tend, al naar gelang ze tot hem doordringen.

Ze pakt haar tas, zegt: ‘Wybe! Leg je na het douchen de natte handdoeken op de radiator? Niet vergeten, hoor.’ Een laatste blik langs de keukentafel. Portemonnee, sleutels, mobieltje, alles binnen handbe-reik.

‘Nou, je redt het wel hè?’

Hij kijkt op. ‘Maak je geen zorgen. Ik red me wel. Wat?

De boodschappen? Ja, die haal ik. Tot vanmiddag.’

Hij luistert naar haar voetstappen die, zoals altijd, stil blijven staan in de hal. Nu zet ze haar tas neer. Gek genoeg weet hij dat. En ook dat ze voor de kapstok talmt welke jas het gaat worden vandaag. De deur slaat dicht. Welke is het nu geworden? Hij draait zijn hoofd naar het raam. Ze heeft het blauwe windjack aan.

Jet rijdt via Veldhuizen en Hoograven-Zuid over de A12 en A27 richting Utrecht.

Zo hoopt ze niet te worden gestoord door wegwerkzaamheden.

Op de Waterlinieweg waren er geregeld verkeersopstoppingen om-dat alles opnieuw moest worden geasfalteerd.

Dat betekende maandenlang omrijden. Maar het zijn niet alleen de verkeerswegen, die plat worden gegooid. Ook in de binnenstad is werk in uitvoering.

Er wordt een tramlijn aangelegd door projectorganisatie Uithoflijn in opdracht van provincie Utrecht en gemeente Utrecht.

Voor de totstandkoming daarvan moeten er offers worden gebracht. Verkeerswegen en voetpaden zijn omgelegd en parkeerruimtes op-gesplitst. De omstandigheden om ergens te kunnen parkeren zijn verre van ideaal. Bezoekers voor het UMC kunnen tegen betaling parkeren in de parkeergarage van het UMC-ziekenhuis.

Veertig minuten later komt ze aan. Ze rijdt door naar het parkeerter-rein P6 op de Leuvenlaan.

Vanaf het parkeerterrein naar de plek waar ze om negen uur les heeft is het ongeveer drie minuten lopen. Jet kijkt op haar horloge. Nog zeeën van tijd. Goed dat ze altijd vroeg van huis vertrekt. Ze maakt de autogordel los, neemt haar tas op en stapt uit. Op de Padualaan probeert ze het zand te ontwijken, het voorkomt niet dat haar schoenen onder het zand komen te zitten en voor de draaideur stampet ze eerst een paar keer rond eer ze naar binnen gaat.

In de hal ontdekt ze haar groepje medeleerlingen. Er staat iets aangekondigd op het mededelingenbord. Met gemengde gevoelens staren ze naar de naam van de docent. Wie zullen ze vandaag weer krijgen? Verschillende maandagochtenden is er een invaller geweest, iemand van buitenaf, omdat hun vaste docent, Pieter Kuipers, ziek thuis zit. 'Wie komt er vandaag?' Plotseling worden hun blikken getroffen door een vreemde naam. 'Nou ja!' roepen ze. 'Alweer een uitzendkracht!'

Jet komt naderbij, opent haar tas, neemt haar bril eruit en leest hardop de naam voor: 'Maud Patterson. Een vrouw. Volgende week ook, kijk maar.'

Sceptische gezichten. O ja? Is het wel zeker?

Maud Patterson; nooit van gehoord. Is ze eerder geweest? Voor hoe lang blijft ze? Daarna instemmend gebrom.

'Ach,' zeggen ze, 'we hebben geluk. We houden haar voorlopig.'

Op zijn gemak begeeft het groepje leerlingen zich naar de liften. Ze hebben geen haast. De liften zijn overvol. Opeengepakt staan ze te wachten op de volgende lift. Op dat moment verschijnt Theo. Met een bekertje koffie in zijn hand komt hij langzaam hun kant op. Hij is de enige jongen in hun klas. Misprijzend kijkt Jet naar de beker koffie. Ze mogen geen dranken meenemen. Theo bemerkt haar ongenoegen. Een beetje voorovergebogen, de beker goed vasthoudend, begint hij snel te drinken. Na enkele minuten arriveert de lift, de leerlingen drommen bijeen en Theo schuift naderbij. Voor de lift kijkt hij, voordat hij instapt, schichtig om zich heen om een botsing te voorkomen. Op de vijfde verdieping stapt iedereen uit. Theo con-

centreert zich op het laatste restje koffie, het lege bekertje bewaart hij in het zijvak van z'n rugzak. Pas in de koffiekamer kan hij het weggooien in een speciale afvalbak voor hergebruik.

Ze lopen de gang op. Het lokaal van Kuipers is akelig stil. Ze moeten in lokaal 23 zijn, aan het eind van de gang.

De deur is open. Jet trekt de stoel van de voorste tafel naar achter en Theo volgt haar voorbeeld. Hij legt zijn iPad op tafel en draait zijn gezicht naar Jet, die haar tas op tafel legt en er een bril en haar aantekeningenschrift uithaalt, zegt: 'Nou, daar zitten we dan.' Zijn stem klinkt opgelucht. Hij zit graag naast haar. Ze behoort niet meer tot de jongsten, maar dat maakt verder niks uit. Jet is aardig, en bovendien vermetel. Niemand hier heeft hij ooit iets zinnigs horen zeggen of tenminste één rake opmerking horen maken, alleen haar. Hij kijkt voorzichtig naar de deur. Beneden heeft hij opgevangen dat er vandaag weer een nieuwe komt.

Spannend. Afwachten hoe die het ervan afbrengt.

Vanuit de gang klinkt een gerucht. Enkele seconden later steekt een vrouw haar hoofd om de deur. 'Good morning.'